

5

LETNIK XXXII.
1985-1986

LETNIK XXXII. - 1985-86
JANUAR 1986
ŠTEVILKA 5

VSEBINA

France Prešeren: Učenec	113	Franci Lakovič: Potepe	136
Vojan T. Arhar: Belo kraljestvo	114	Branko Rudolf: Zamorček vstajalček .	139
Franjo Frančič: Zima	114	Urednikova beležnica	141
Smiljan Samec: Pustne šeme	115	Za bistre glave	143
Vlado Firm: Gozdni prijatelji (4)	116	Vera Poljšak: Strip 3. stran platnic	
Natečaj za nove naslovnice	121		
Danilo Gorinšek: Moja muca	121		
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak:			
Lada	122		
Obuvala, Pet mask	123		
Vojan T. Arhar: Cmeravi pust	124		
Vera Poljšak: Rebus, Labirint, Skrita podoba	125		
Janez Bitenc: Snežinka	126		
Neža Maurer: Rišem mraz	128		
Iz naših šol: Lojze Abram: Med najboljšimi v Italiji	129		
Danilo Gorinšek: Živalska maškarada .	131		
Moj računalnik: Devan Cesar: Razvoj računalnikov	132		
Berta Golob: Čiko	133		
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk:			
Napeta pripoved o indijanskih plemenih	134		
Šolarji pišejo	135		
		ILLUSTRACIJE za peto številko Galeba so naredili: Barbara Boneta (str. 115); Marjanca Jemec-Božič (str. 116, 117, 118, 119, 120, 124); Erika Košuta (str. 139); Borut Pečar (str. 136); Jelka Reichman (str. 127); Magda Tavčar (str. 122, 123, 125, 128, 131, 3. st. pl.); Andrej Vodopivec (str. 121).	
		PRILOGA: Goriški zelenjavni trg, Goriška državna knjižnica - besedilo in slike: Boris Rebec.	
		NASLOVNA STRAN: Peter Rasman, 2. r.	
		OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN.	
		Popravek: Vojan T. Arhar ni avtor pripovedi »Resnična zgodba«, objavljene v tretji številki na strani 58, ampak le prireditelj japonske zen zgodbe.	

8. februar: Slovenski kulturni praznik

137. obletnica smrti Franceta Prešerna

UČENEC

Klel je neki mlad učenec
pust na pepelnično jutro,
te besede je govoril
v jezi svoji tisto uro:

»O, predpust, ti čas presneti,
da bi več ne prišel v drugo!
Ti med mater'ne petice
si poslal požrešno kugo,
si mošnjico mi rejeno
d'jal popolnoma na suho;
stari oča se bo praskal,
gledala bo mati čudno,
malo pénezov послala,
dokaj bosta mi naúkov;
vèndar to bi še prenesel,
to še ni največje hudo.

O, predpust, ti čas presneti,
da bi več ne prišel v drugo!
Sem obesil zavolj tebe
dokaj časa uk na kljuko;
treba prečuvati bode
več noči s prižgano lučjo,
dolgo si glavo beliti,
da popravim spet zamudo;
vèndar to bi še prenesel,
to še ni največje hudo.

O, predpust, ti čas presneti,
da bi več ne prišel v drugo!
Si omožil dokaj deklic,
in med njimi mojo ljub'co,
mlado deklico nezvesto,
lepo Reziko nemškuto,
za katero rad bi dal bil
kri, življenje, svojo dušo. —
Da si njo mi ti omožil,
oh, to je največje hudo!« —

Belo kraljestvo

Sonce je že zdavnaj preč.
Gozd postaja črn, molčeč.

Ni več žvrgolenja ptic,
ni metuljev ne cvetic.

Krona zime se iskri —
in tako bo zdaj sto dni.

Franjo Frančič

ZIMA

Prvi sneg nežno naletava.
Ptice pod zavihki streh.
V peči ogenj. V kotu prede muca.
Mami plete jopico.
Otroci strmijo v ledene rože.
Dedešek se nasmehne in reče:
— Zima je, čas dolgih pravljičnih večerov.

Pustne šeme

Mi smo danes brez izjeme
vsi vesele pustne šeme!
Janez vtakne svoje krače
v kaj vem kakšne stare hlače
in tako ponosno hodí,
kot da ni kak kdorsibodi.

Lučka vzela je od mame
nekaj raznovrstne krame:
izpod širnega klobuka
komaj da ji nosek kuka.
Majdica pa je prav mična
rdečelična gospodična,
ki ozaljšana s sto trakci
stopa z drobnimi korakci.

Breda, debelušna žaba,
je kot kakšna stara baba:
v krilu, ki za njo se vleče,
zible je kot kup nesreče.

A Tatjana kot pajacek
danes je poseben pacek,
ki si najde s svojo pužo
tudi v suhem snegu lužo.

Franc moško se ponaša,
češ da je sam turški paša,
ki prepasan z rdečo ruto
s krivo sabljo maha ljuto.

Mitja se pokrije z loncem
in pozvanja s kravjim zvoncem
ter naznanja na vsa usta,
naj pospremijo vsi Pusta.

Kam le gre ta nasmejana
mnogoglava karavana?
Saj od tega direndaja
se nam že vsa hiša maja!

Pust je, Pust — nikar zamere!
Ni še dan za mile Jere,
dokler nori stric ne kihne
in ga burja ne odpihne.

A dotlej vsi brez izjeme
le bodimo pustne šeme!

Gozdni prijatelji (4)

Ko je presodil, da se medvedek ne meni več zanj, je zlezel na svetlo, se spravil na tla in po listju zlezel na debelo bukev. Urno je premikal svoje dlakaste, tanke nožice. Res je bil lačen, pa bo že kaj našel na bukovem deblu za svoj nenasitni želodček. Toda, ni se še utegnil zriniti v razpoko, ko je že pritelovadila naokoli pisana žolna in — kjuk, že ga ni bilo več. Ko je medvedek to opazil, mu je bilo kar hudo. Ker tega pajku ni privoščil, je sklenil, da pajkov ne bo več podil iz hiše, in tudi mrežo v kotu je pustil pri miru. Bil pa je že presneto lačen. Vse je pretaknil po shrambi, nikjer ni bilo nič. Tudi posode z medom so bile že prazne. Sklenil je, da se odpravi k čebelam, tja na rob gozda, kjer je bil čebelnjak. Povedali so mu, da ima menda logar tam svoj novi čebelnjak, ki je vedno poln medu.

Odpravil se je, malce zaskrbljen, a kaj, ko ga je priganjala lakota. Sam pri sebi je momljal:

»Te sitne čebelje delavke. Saj se sploh ne da z njimi pogovoriti. Takšna skopost! Strd pa je strd, ha. Bom videl, kako in kaj.«

Ker ga je že jalo, je odhlačal še k potoku in se dobro odžejal. Med potjo je še kakšno malino osmuknil. Sicer je bil gozd bogato obložena miza in bo že kaj našel, ne bo ga lakota, ne!

Medvedek Lenušček je napeto zrl v višave, kjer je krožila kanja in pre-

žala na plen. Miška bi ji kar teknila. Želel si je, da ne bi ulovila miške Drobižke. Naj si raje poišče kaj drugega. Saj njegovih priateljev ne sme nikdo preganjati. Je že res, da je kanja tudi morala živeti in se s čim hrani.

Kar brž se je odpravil naprej, gor in dol, čez drn in strn, preko goličav, kjer so vabile robidnice in maline. Lenušček jih ni prezrl. Pridno jih je smukal in spešil korak. Ah, kako prijetno je bilo v hladu mladih brez. Rumenokljuni kos je z glasnim žviž-

ganjem pozdravil medvedka. Kam le kam se mu tako mudri, se je spraševal in z žvižgom brž odgovoril svojim pernatim priateljem, ki so skakljali po vejevju sem ter tja.

Medvedek jih je z dopadenjem opazoval, pa je že zagledal goličavo in na njej hrumeči čebelnjak. Vesel je bil svoje najdbe. Saj pred letom tam čebelnjaka še sploh ni bilo. Le divje čebele so rojile naokoli. V primerni razdalji si je previdno ogledoval tale hrumeči domek. Ha, vedel je, da je v njem toliko sladkega. Njegove oči so mu v kocinastem obrazu kar zasijale, hm!

Moral je zbrati ves pogum. Čebele so svojo lastnino znale braniti in gorje, če se zakade vanji! Razmišljaj je. Za drevjem je bilo videti logarjevo domačijo. Ha, kar poskusiti mora. Kako lepo obarvani panji. Beli, rdeči, modri in zeleni. Zakaj le? Mora povprašati čebele to in ono. Tako tatinsko se res ni upal prikrasti in kaj takega bi se tudi ne spodbilo za gozdnega starešino.

Korakoma se je plazil bliže. Legel je in si brž zakril oči. Zamlaskal je in pričel prijazno ogovarjati pridne čebele, ki so brenčale naokoli in hitre na delo ali pa se vračale domov,

»Kaj, poberem naj se, pot pod noge. Nič ne bo, praviš! Tako pa že ne, ne!«

Resnično je bil jezen. Čebelo je hotel kar s šapo, na srečo je že odletela. V panjih pa je završalo in zabrenčalo, jezno in glasno. Medvedek je vedel, da ne sme izzivati marljivih čebel. Izkupil bi jo. Na vsak način se mora kaj pametnega domisliti, jih pomiriti, če ne se čebelji oblak spusti nanj.

Pričel se je prihuljeno plaziti tja za gosto grmičevje. Nekaj čebel je že opletalo okoli njega, pa so se naveličale in odletele. Gledal je, kako so prinašale, odlagale cvetni prah in spet odletele. Seveda, tudi stražile so in mogle bi vsak hip pregnati vasiljivca. Nekaj čebelic pa je z mananjem krilc skrbelo za zračenje v panju. Ves čebelji rod je bil na moč zaposlen in ni trpel brezdelnežev.

obložene s cvetnim prahom. Kar ga je nekaj poščegetalo po ušesu. Čebelica je bila.

»Ej, čebelica, nikar mi ne zlezi v uho in mi raje povej, kdo vam je le postavil tako imenitno hišico in še tako pisano pobarvano.«

»Bz, bz, bz«, mu je zabrenčalo v uho. Medvedek se ni prav nič prijetno počutil in še bolj je zaril glavo v travo.

»Le glej, le! Logar nam je postavil nov domek in njegove smo. Skrbi za nas in me mu dajemo med, hi! Sladkosnedni medvedek, kaj pa ti tukaj? Bz, bz, te je privabil med, kaj?«

»Nikar mi ne brenči tako v uho! Pogledati pa menda smem.«

»Aha, seveda, privabil te je med, bomo že opravile s teboj, če kaj poskuši!«

Medvedek se je počehljal po zatilju. Z odgovorom pa ni bil zadovoljen. Pričel je moledovati:

»Ljube moje čebelice, boste menda povabile starega prijatelja za medeno mizo. Kraljico povprašaj, tak, pojdi že!«

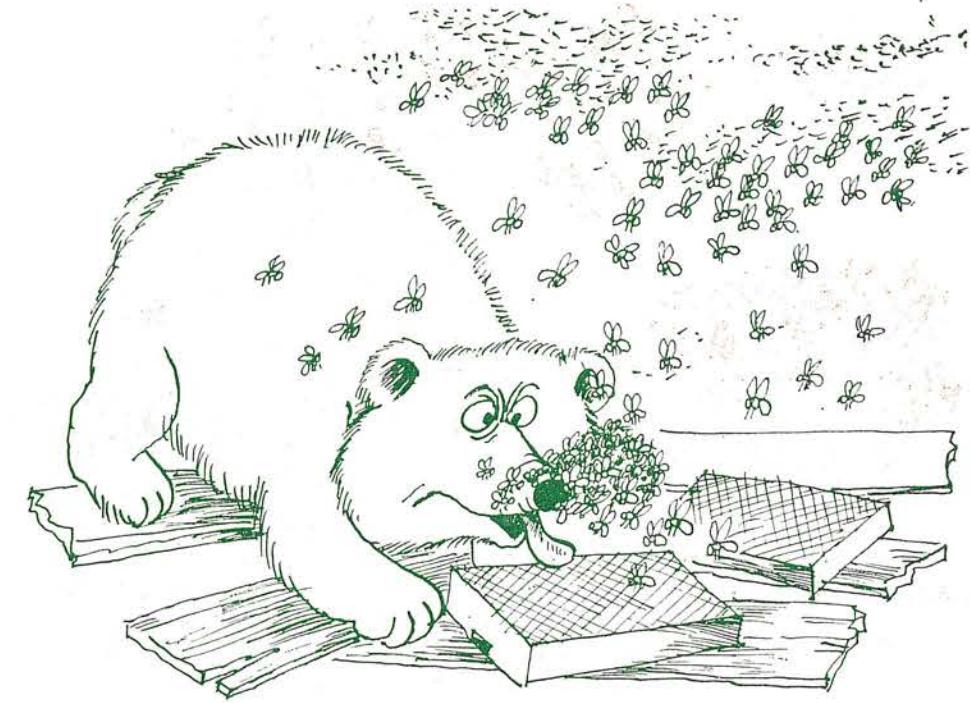
Čebela je odletela in se kaj kmalu vrnila.

»Bz, bz, kar brž pot pod noge, nič ne bo, kaj sladkega si drugod poišči. Le brž, pojdi, če ne ti bo kaj slaba predla. Ne poznamo šale!«

To pa je bilo za medvedka sladkosnedka že preveč.

Izgledalo je, kot bi medvedek, dobrodrušni medvedek, izgubil razsodnost. Že so se veliki oblaki čebel zakadili vanj. Neustrašno so napadle vasiljivca in na medvedku je kar go-mazelo malih bojevnic. Pikale in zasajale so žela, kjer je le bilo kaj go-lega. Lenušček se sprva za pike sploh ni zmenil. Gobček je zaril v satovje prevrnjenega panja in cmokal in požiral, da skoraj do sape ni več prišel.

Že ga je pričelo peči in boleti zdaj tu, zdaj tam. Posebno po obrazu. Na

gobček, pomazan s strdjo, se mu je obesil cel roj čebel. Mahal in krilil je s šapami, a zaman. Pogumne čebele so napadale in umirale. Napadi pa so bili vedno hujši in vedno več čebel se je zaletaval vanj. Naj je počel, kar je hotel, ni jim bil kos. Spoznal je to, a preden jo pobriše, je hotel polizati čimveč medu. Moral bo zbežati. Od bolečin in nenehnih pikov je bil kaznovani medvedek že ves iz sebe. Kar meglilo se mu je pred očmi. Povaljal se je po tleh in hotel sesti, ko se je oglasila lovска puška.

»Jejmene!« je še utegnil zasopsti, ko je opazil logarja, ki je spet nabijal puško. To pa ni več šala. Pobral se je na noge in se zapodil, kar so ga noge nosile čez drn in strn v beg. Še ozreti se ni utegnil.

Zasopel, opikan in srečen, ker se je izmuznil lovcu, se je zaril v goščo. Roj čebel pa ga je še spremljal in obletaval. Kako so bile hude. O, ta med, tolikega trpljenja pa res ni bil vreden. Na vrat na nos je skočil v bližnjo blatno mlako in zaril pekoči obraz v blato. Kako je žgal. Hu! Ne, k čebelam že ne pojde več, tako je sklenil, vsaj k logarjevim ne. Pravcate divjakinja so. Kaj pa se to pravi, takole zdelati ubogega medvedka...

Razjarjene čebele, ki so ostale brez doma, so si za žrtev izbrale še logarja, ki je v jezi vil roke in hodil okoli razdejanega čebelnjaka. Seveda, bolj je mahal z rokami, bolj so bile čebele jezne. Kot hudourni oblak so se zaprašile v nič slutečega logarja in ga pričele pikati, da je bilo jo! Kaj je le mogel storiti? Prav nič.

Edina rešitev, ki mu je še preostajala, je bila zdirjati do najblžjega potoka. Ubogi logar, kako je dirjal, poskakoval in poplesoval kot ponorelo strašilo v burji. Mahal je z rokami, kričal, pa ni prav nič pomagalo. Bolj je otepjal okoli sebe, bolj so čebele silile vanj.

Vse to je videl in v varnem zavetju, opazoval jazbec Lopatnik ki je bil na logarja še vedno hudo jezen zavolje ženke Lepotke. Privoščil mu je in se hahljal, da je bilo veselje.

Logar se je priprabil do potoka, opikan in zabuhel v obraz, a razjarjene čebele so se še vedno zaletavale vanj. Revež je bil od bolečin že ves iz sebe. Povajal se je po travi in se prekopiceval. Kar se je oprijel rešil-

ne bilke. Skočil je v žuboreči potok in v hipu je bilo konec preganjanja. Kako čudovito prijetni so bili mrzli valčki bistrega potoka in že kar zahuhlo glavo je potisnil pod vodo.

Tudi medvedek Lenušček se je medtem že malce potolažil. Stal je na gozdnih stezicah, si oblizoval boleča mesta in godrnjal. Kmalu je bil spet stari dobrodušnež. Ogledoval se je naokoli, še nekajkrat s šapo zamahnil proti podrtemu čebelnjaku in se odpravil domov.

»Kako bi se navihana lisička Vitka smejala, če bi me videla. Opikan in še brez zaloge medu se vračam v svoj Sončni dom. Bom pa drugič bolj uspešen, ha!«

(Dalje)

Natečaj za Gelebove naslovnice

Uredništvo Mladinske revije GALEB razpisuje natečaj za nove ovojnice v šolskem letu 1986-87.

Nagradnega natečaja se lahko udeležijo vsi učenci slovenskih osnovnih šol in dijaki nižjih srednjih šol na Tržaškem in Gorinskem ter učenci, ki obiskujejo tečaje slovenščine v Beneški Sloveniji in Kanalski dolini.

Poslati morajo izvirne risbe v katerikoli risarski tehniki z vidnim napisom GALEB. Risbe morajo biti v pokončnem formatu 24 x 33 centimetrov in morajo obravnavati teme raznih razdobjij, v katerih izhaja GALEB. Na hrbtni stran izdelka mora udeleženec natečaja napisati geslo, isto geslo mora potem napisati na ovojnico, v katero mora zlepiti listek z navedbo imena, priimka, razreda in šole, ki jo obiskuje.

Izdelke morajo učenci poslati na naslov Uredništva GALEBA najkasneje do 31. marca 1986. Vse osnutke bo pregledala strokovna komisija, jih ocenila in določila tiste, ki bodo nagrajeni. Sklepi komisije so nepreklicni.

Uredništvo osnutkov ne bo vračalo, zavrnilo pa bo tiste, ki ne bodo odgovarjali razpisu natečaja.

Zmagovalci prejmejo lepe knjižne in koristne nagrade. Njihova imena bodo objavljena v zadnji letosnji številki GALEBA.

Moja muca vsepovsodi
vedno le za mano hodi,
ko pa pod večer gre leč,
zleze kar na krušno peč.

Stavim za sto žvak: sred spanja
ona le o meni sanja,
ker pa rad jo imam brez mej,
sanjam tudi jaz o njej.

Kadar zjutraj dan napoči,
brž s peči do mene skoči.
»Dobro jutro bog ti daj!«
zamijavka, »v šolo zdaj!«

Ko se vrnem od pouka,
spet se le krog mene smuka,
če za hip le umaknem se,
že za mamo jo ucvre!

Če grem v tako skrivališče,
kjer ne najde me prav nihče
in ne ve, kaj je z meno,
— muca najde me takoj!

Danilo Gorinšek
Ilustr.: Andrej Vodopivec

MOJA MUCA

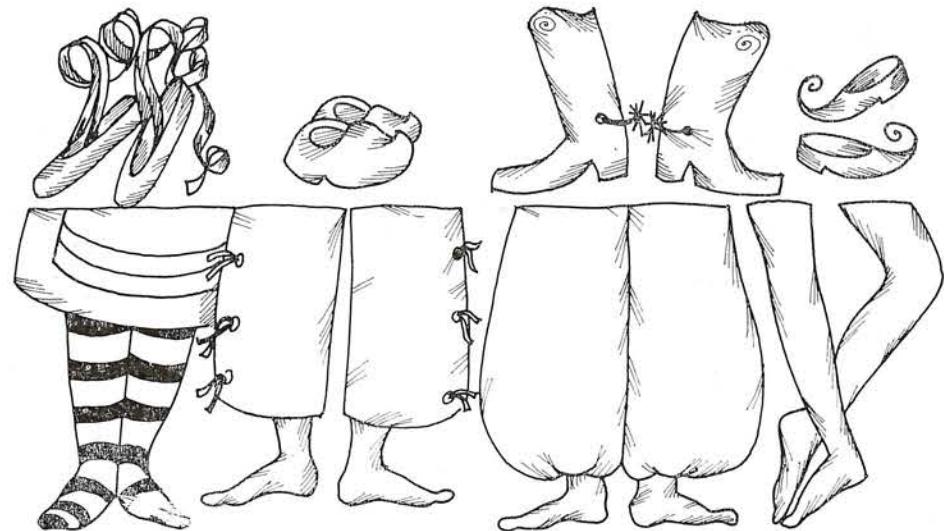

Vera Poljšak
Ilustr.: Magda Tavčar

OBUVALA

OBUJ PUSTNE ŠEME

KATERA MASKA SE SKRIVA NA VSAKI PLATNICI? VPIŠI NJIHOVA IMENA V PRAZNA POLJA. NAVPIČNO BOŠ BRAL IME PETE MASKE.

Pet mask

Cmeravi pušt

VEM ZA PUSTA, KI SE JOČE.
NI MOGOČE!

SE NIKOLI NE KROHOČE.
NI MOGOČE!

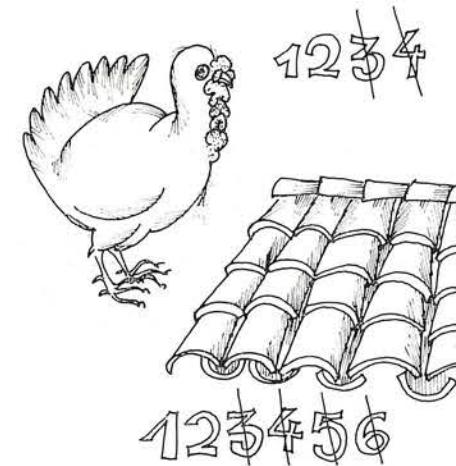
MAŠKAR SE BOJI KOT TOČE.
NI MOGOČE!

GLASBE, PETJA, PLESA NOČE.
NI MOGOČE!

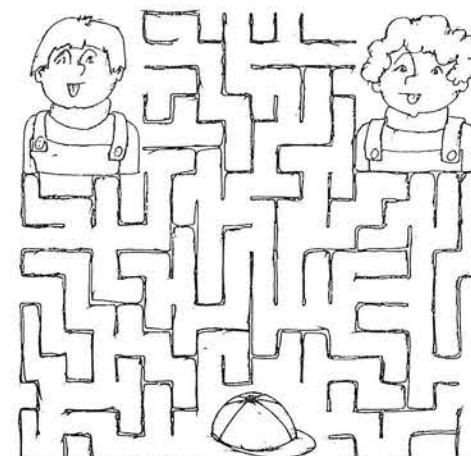
SPLOH MU NI ZA KROFE VROČE.
NI MOGOČE!

VIDEL SEM GA ONKRAJ SOČE.
NI MOGOOCHE!!!

REBUS 4

Labirint

KDO JE IZGUBIL KAPO?

POČRNI POLJA S PIKO.
KAJ SE BO PRIKAZALO?

Snežinka

»Brrr... brrrr...« so se od mraza in burje tresli ljudje na cestah, se zavijali v plašče, meli otrple roke, pogledovali v nebo in govorili: »Sneg bo, sneg!« Imeli so prav, kajti nebo so prevlekli temni oblaki, veter pa se je zaganjal zdaj sem, zdaj tja, stresal še zadnje lističe z dreves in odnašal klobuke vsem, ki si jih niso potisnili globoko na čelo. Stari ljudje so se bali vetra, mraza, zime in snega, otroci pa so se veselili, da se bodo sankali, smučali, drsali in delači snežake.

Če je bilo že na zemlji tako pusto, temačno, mrzlo in vetrovno, kakko je moralo biti šele visoko na nebuh, tam, kjer se delajo iz vodnih kapljic bele zvezdice — snežinke.

Zdaj na nosek, zdaj na glavo, zdaj na strehe in zemljó.

Rajam, plešem kot vrtavka, da nihče ne zna tako.

Kdo me zdaj še ne pozna? Jaz snežinka sem z neba.

Burja je neusmiljeno pihala, oblaki so se prevažali kot velike ladje na razburkanem morju.

Eden med oblaki, največji, je bil grozeče teman, najbolj glasen in gospodovalen. Venomer je rohnel in priganjal, podeč se zdaj sem, zdaj tja: »Dajte, dajte lenuhi, kaj vendar čakate, spustite snežinke na zemljo!« Oblaki, manjši in svetlejši od tega priganjača, so se ustrašili in rekli: »Tako, gospodar, tako!« Poklicali so burjo, da je, psšš... psššš... mrzlo zavela in že so se začele usipati in poplesavati prve snežinke. Le iz najmanj temnega oblaka se še niso pokazale. Če si natanko prisluhnili, si med pišem burje slišal, da prihaja od tod prijazno petje:

»Kaj pa je to?« se je spet razburjal oblak-gospodar. »Boste zdaj pele, snežinke, namesto da bi se usipale na zemljo?«

»Še malo počakaj gospodar,« se je zdaj oglasil prijazen oblak-pevski učitelj. »Veš, kako bodo otroci veseli, ko bodo slišali peti snežinke. Le malo, čisto malo časa nam daj, da še nekajkrat ponovimo to pesmico. Snežinke jo morajo zapeti lepo, tako lepo, da bodo vsi, ki jih bodo slišali, strmeli, se čudili in govorili: »Kaj je mogoče, da snežinke pojo? Kaj takšnega se ni zgodilo, kar pomnimo.« Snežinke pa so medtem veselo ponavljale pesmico:

Zdaj na nosek,
zdaj na glavo,
zdaj na strehe
in zemljó.

Rajam, plešem
kot vrtavka,
da nihče
ne zna tako.
Kdo me zdaj
še ne pozna?
Jaz snežinka
sem z neba.

»Kaj ni že mnogo lepše, gospodar?« se je dobrikal oblak, pevski učitelj, ki je zdaj poklical najmanjo snežinko. Ta je s svojim nežnim glaskom zapela, tako lepo zapela, da je obstal in poslušal tudi gospodar nad oblaki. Njegov, prej nasršen obraz se je omehčal; in če si prav pazljivo pogledal, si morda opazil, da ni bil več tako grozeče teman.

»Priznam,« je dejal, »res je lepo, res, lepo je,« in čakal, da se pevski zbor snežink znova oglasi.

»Saj bo šlo, saj bo šlo,« je spodbujal pevski učitelj snežinke, ki so nemirne in v strahu zatrepetale, kaj bo z njimi na poti na zemljo.

»Joj, kako je globoko,« je šepnila prva, ki je pogledala z oblaka na zemljo.

»Joj, pa kako same bomo na tej dolgi poti,« je rekla druga.

»In če se udarimo, ko pademo na zemljo,« se je bala tretja in tako vse po vrsti.

»Ne bojte se!« sta jih hrabrla oblak-pevec in zdaj tudi oblak-gospodar, ki ga je prevzela pesem snežink.

»Zapojte si med potjo in nič hudega vam ne bo!« Snežinke so se s pesmijo začele spuščati na zemljo. Padale so na rdeče noske otrok, na klobuke in dežnike, na strehe in zemljo. Rajale so in pele, tako kot poje njihova pesmica.

Ko so vesele in razigrane priplesale na zemljo, so videle, kako želeno so jih otroci pričakovali. Sprejeli so jih s kričanjem: »Sneg, sneg, sneg gre!«

Vsi, snežinke in otroci, zdaj skupaj rajajo in pojejo. Gledajo in poslušajo jih še ptički, ki so ostali tu in premrli ter lačni čakajo, da jim po pesmici in plesu natrosijo sladkega zrnja v njihove hišice:

Zdaj na nosek,
zdaj na glavo,
zdaj na strehe
in zemljó.
Rajam, plešem
kot vrtavka,
da nihče
ne zna tako.
Kdo me zdaj
še ne pozna?
Jaz snežinka
sem z neba.

2. GORIŠKI ZELENJAVNI TRG – Vsaka branjevka ima svoj odmerjeni prostor, kjer ponuja kupcem sadje in zelenjavno, ki si jo je za tisti dan nabavila od prodajalcev na debelo.

1. GORIŠKI ZELENJAVNI TRG – Kot vsak večji kraj ima tudi Gorica svoj zelenjavni trg. Obroč malih trgovin, v glavnem mesnic, skoraj skriva glavno jedro zgradbe, ki je bila pred kratkim polnoma obnovljena.

4. GORIŠKI ZELENJAVNI TRG – Poleg sadja in zelenjave nam trg nudi tudi cvetje, ki je vsekakor cenejše kot v ostalih mestnih cvetličarnah.

3. GORIŠKI ZELENJAVNI TRG – Sladke breskve in sočna jabolka se smejejo iz zabojčkov in vabijo kupce.

6. GORIŠKI ZELENJAVNI TRG – Posebni oddelek zelenjavnega trga je namenjen prodaji rib. Nanje nas opozarja lepa, raznobarvna dekoracija na enem izmed nosilnih stebrov.

5. GORIŠKI ZELENJAVNI TRG – Cvetje je v glavnem zraslo v domačih gojiščih, ker je cvetličarstvo zelo razvito v goriški okolici.

8. GORIŠKI ZELENJAVNI TRG – Pogled na del razstavljenih rib.

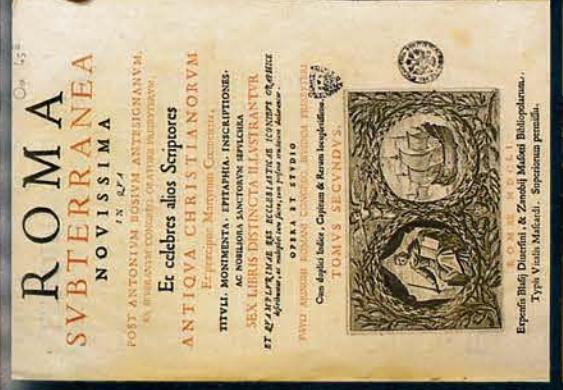
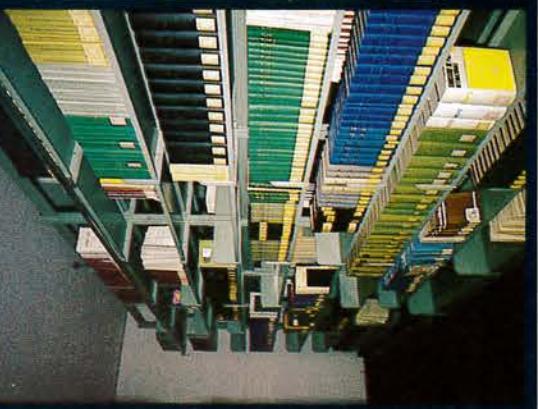
7. GORIŠKI ZELENJAVNI TRG – Raznobarvne ribe, morske in sladkovodne, čakajo na odjemalce. Morske pripeljejo vsako jutro iz Gradeža, sladkovodne, v glavnem postri, pa nalovijo v gojitvenih bazenih.

Neža Maurer
Ilustr.: Magda Tavčar

RIŠEM MRAZ

Zimski čas.
Moji prsti so ledene sveče.
Z boleče trdimi rišem doline
in hribe belo blesteče.
Povsod sneg in mraz.
Vroče dihnem na risbo.
Čez čas
na njej ivje zablesti.
Vidiš, tako zares
rišem jaz.
Kako pa ti?

2. DRŽAVNA IN MESTNA KNJIŽNICA V GORICI –
Vanjo zahajajo predvsem študentje, profesorji in učitelji ter drugi ljubitelji knjig. Na sliki del stopnišča, ki nas iz pritličja privede v 1. nadstropje.

4. DRŽAVNA IN MESTNA KNJIŽNICA V GORICI –
Pogled na eno izmed neštetih polic, kjer so skrbno shranjene knjige. Njihovo število ni točno znano, ker vsak dan dobiva knjižnica nove knjige in se tako neprestano veča. Uradni podatki iz leta 1969 pravijo, da sta takrat obe knjižnici imeli skupno 521 rokopislov, 140.130 knjig, 50.811 raznih brošur.

6. DRŽAVNA IN MESTNA KNJIŽNICA V GORICI –
V posebnih prostorih so hranjene zelo stare in redke knjige. Te si lahko ogledamo samo ob prisotnosti enega izmed uslužbencev.

8. DRŽAVNA IN MESTNA KNJIŽNICA V GORICI –
Poseben oddelek je namenjen učencem osnovne in nižje srednje šole. Tu imajo mladi bralci na razpolago razne enciklopedije, mlaðinske knjige in celo nekatere slikanice.

1. DRŽAVNA IN MESTNA KNJIŽNICA V GORICI –
V nekdanjem Werdenberškem jezuitskem zavodu je sedež glavne goriške knjižnice, ki je ena najvažnejših kulturnih ustanov v mestu. Palača je bila zgrajena leta 1071.

3. DRŽAVNA IN MESTNA KNJIŽNICA V GORICI –
Soba, v kateri so katalogirane vse knjige, ki jih obe knjižnici (državna in mestna) posedujeta. Tu obiskovalec poišče oznako knjige, ki jo rabi, izroči listek prijaznim knjižničarjem in ti jo gredo iskat v sobo, kjer jo hrani.

5. DRŽAVNA IN MESTNA KNJIŽNICA V GORICI –
Večino knjig daje knjižnica tudi na posodo in jo bralec lahko obdrži doma največ en mesec. Druge, bolj redke in dragocene, pa mora brati v dvorani, ki jo vidimo na sliki.

7. DRŽAVNA IN MESTNA KNJIŽNICA V GORICI –
Naslovna stran knjige iz leta 1651. Opisuje raziskovanja in najdbe iz starokrščanske dobe v Rimu.

Lojze Abram

Prodoren uspeh barkovljanskih šolarjev

Med najboljšimi v Italiji

Lahko si mislite, kako sem bil, kot urednik Galeba, vesel in obenem ponosen, ko sem v ponedeljek, 20. januarja, popoldne sledil stoti, jubilejni televizijski oddaji »Tandem«, ki jo je v živo prenašala druga italijanska televizijska mreža. Vesel sem bil in ponosen, ker so na tej televizijski oddaji, ki so jo gledali po vsej Italiji, tržaške in goriške slovenske šolarje zastopali barkovljanski učenci, zmagovalci na vse-državnem nagradnem natečaju o jabolku, kot edini predstavniki dežele Furlanije Julijske krajine. Najbolj toplo pri srcu mi je bilo tedaj, ko je predstavnik barkovljanske šole Igor Veljak povedal, napovedovalki Roberti Manfredi da italijanski »meli« pravimo mi Slovenci jabolko. Tako so po vsej Italiji videli in slišali, da so v Furlaniji-Julijski krajinai vestni in marljivi slovenski šolarji, ki z domišljijskimi in izvirnimi deli pridno sodelujejo na natečajih in tudi zmagujejo.

Bilo je nepozabno. Barkovljanski učenci so lahko zadovoljni za tako vsedržavno priznanje, tudi zato, ker so z uvrstitvijo med dvajset najboljših šol v Italiji, eno iz vsake dežele, dobili za nagrado lep, velik in kriisten računalniški laboratorij za šolske potrebe.

Učenci 4. in 5. razreda šole »Fran Sale-

ški Finžgar« v Barkovljah so si zagotovili bogato nagrado in nastop na televizijski oddaji »Tandem« s sodelovanjem na natečaju o jabolku in njegovi porabi. Natečaj je razpisalo ministrstvo na kmetijstvo v sodelovanju z ministrstvom za šolstvo, Središčem za sadje in zelenjavno v Ferrari, nekaterimi italijanskimi deželami in drugo italijansko televizijsko mrežo RAI DUE. Pogoji natečaja so zahtevali, da morajo učenci na izviren in domiseln način opisati jabolko.

Barkovljanski učenci so si zamislili strip v 14 slikah, v katerem so prikazali nadaljevanje pravljice o Sneguljčici, ki se je poročila s princem, povila dečka in ga imenovala »Melin« - Jabolček. Učenci so prikazali še vlogo jabolka v slikarstvu, mitologiji, fiziki, zgodovini, kozmetiki in prehrani. Izdelek so poslali v Rim novembra meseca.

Organizatorji niso imeli lahkega dela. Na natečaju o jabolku je sodelovalo 4 tisoč razredov iz 2 tisoč osnovnih šol iz vse Italije, ki je poslalo kar 27 tisoč izdelkov. Od teh so izbrali 20 najboljših, po enega iz vsake dežele. Ocenjevalna komisija je med izdelki iz Furlanije-Julijskih krajina izbrala kot najboljše prav delo barkovljanskih učencev, ki so se tako izkazali za najboljšo šolo v naši deželi.

Vodja oddaje »Tandem« Claudio Sorrentino in Igor Veljak (v sredini) po prevzemu nagrade. Na desni učenca iz južne in srednje Italije.

Nepopisno je bilo navdušenje, ko so v Barkovljah dobili sporočilo o zmagi. Za udeležbo na televizijski oddaji »Tandem« pa je bilo določeno, da je prisoten le en predstavnik razreda v spremstvu učiteljice. V 4. in 5. razredu v Barkovljah so se zato odločil za žreb, ki je določil Igorja Veljaka. Ta je v spremstvu učiteljice Vere Poljšak odpotoval v Rim in nastopil v televizijski oddaji.

Oddaja je trajala kar poldrugo uro, in kot ostali udeleženci, je tudi Igor Veljak predstavljal in orisal delo, s katerim je šola sodelovala na natečaju. Po predstavitvi učencev je vodja oddaje, Claudio Sorrentino, predstavljal tudi učiteljice, zato je imela tudi Vera Poljšak besedo in obrazložila, da je barkovljanska ena od slovenskih šol v Italiji.

Na koncu oddaje, ki so jo dopolnjevale razne igre in nastopi učencev in učiteljic iz

drugih šol, je sledilo nagrajevanje. Vsaka nagrajena šola je prejela računalnik. Organizatorji oddaje in natečaja pa so pred televizijskimi kamerami simbolično podelili računalnik trem šolam, eni z italijanskega juga, eni iz srednje in eni iz severne Italije. Prav barkovljanska šola je zastopala italijanski sever. Nagrado je prevzel Igor Veljak. Izročil mu jo je predstavnik ministrstva za kmetijstvo.

Vodja oddaje »Tandem«, Claudio Sorrentino, je uvodoma poudaril, da se je pred televizijskimi kamerami zbrala pravcata državna reprezentanca osnovnih šol v Italiji. V tem najvišjem zastopstvu je imela svoje mesto tudi slovenska šola, po zaslugu pridnih učencev iz Barkovlj in prizadevne učiteljice Vere Poljšak.

Vsem barkovljanskim šolarjem iskrene čestitke. Galeb je ponosen na vaše dosežke.

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Magda Tavčar

Živalska maškarada

Tudi živalice imajo svoje maškarade, ko se našemijo, druga drugi ponagajajo in se gredó marsikaj, kar v resnici niso. Tako se je nekoč tudi neki zajec našemil v psa in jo ucvrl na živalsko maškarado. Kako imenitnega se je počutil tisti čas, saj se šel pravega pravcatega psa, pred katerim dolgouhci vedno tako trepetajo! — Prav takrat pa jo je mahnil tudi pes na maškarado. On se je pa našemil v zajca. Tako sta se torej na tej živalski maškaradi srečala »zajec« — v resnici pes, in »pes« — v resnici zajec. In kot se to za psa spobodi, se je torej pes, ki je bil v resnici zajec, pri priči zagnal za zajcem, ki pa je bil resnici pes. Skraka, da bo zmešnjave konec: resnični pes je torej bežal pred v psa našemljenim zajcem. Kaj pa je tudi hotel drugega, ko se je pa šel zajca! Toda — ob času je vsake igre konec in vsake maškarade tudi. Tudi živalske!

V zajca našemljenem psu se je namreč kar naenkrat vzbudil pasji ponos, ki mu ni več dal, da bil bežal pred komerkoli že! Zato se je hipoma ustavil, se obrnil proti psu, ki je bil v resnici velik zajec in je vanj zalagal, da mu je srce zlezlo kar v hlače. Tedaj se je vsa maškarada, ki zdaj ni bila več igra, spreobrnila v kruto resničnost: v zajca našemljeni pes se je zapodil za v psa našemljenim zajcem... Le-ta jo je bliskoma ucvrl, kajti čeprav na video pes, je bil v resnici seveda le velik zajec. Zajec pa ostane svoj živi dan zajec, ki je junak le — v bežanju...

Devan Cesar

Razvoj računalnikov

Taki računalniki, kot jih poznamo danes, so še zelo mladi. Šele pred kratkim se je znanost tako razvila, da je omogočila vse potrebne dele računalnika tako zmanjšati, da je cel kompjuter velik kot pisalni stroj.

Prvi kompjuter sploh ni bil računalnik... Uporabljali so ga v tekstilni industriji, da si je zapomnil vzorce in jih nato neprestano ponavljaj. To je bilo leta 1805. Vzorec je bil »napisan« z luknjami na kartonskih tablicah. Zanimivo je, da ta sistem še danes uporabljajo na najboljših računalnikih. Prvi »pravi« računalnik so zgradili leta 1822. Bil je sposoben opravljati še kar zapletene račune (take, kot jih vi rešujete v šoli) in rezultate nato tiskati. Še vedno pa ni bil računalnik odvisen od elektrike. Poganjali so ga tako, da so vrteli ročaj. Le pomislite, kako različno je to bilo od vsega malega računalnika.

Največja težava je bil spomin. Najprej so programe in podatke zapisovali na preluknjan papir ali na trak. Šele leta 1949 so zgradili prvi računalnik, ki je imel lastni spomin. Takratni kompjuter je bil velik kot cel razred, spomina pa je imel približno desetkrat manj, kot mali Spectrum! V samih tridesetih letih so bili inženirji sposobni ta ogromni stroj tako pomanjšati in izboljšati, da sedaj stoji na vaši mizi in zavzema le toliko prostora kot knjiga.

Podobno kot sami računalniki pa so se razvijali tudi računalniški jeziki. Najprej so programe, kot sem že omenil, zapisovali v obliki luknjic v parnatem traku. Ko so računalniki končno dobili elektronski spomin, so bili programi sestavljeni iz števil 0 in 1. To se imenuje binarni kod in zgleda v primerjavi s preluknjanim papirjem kar enostavno. Pomislite, da se število 14 v binarnem kodu zapiše 1110, število 100 pa kar 1100100. Pomislite pa tudi, da takrat še ni bilo računalniških jezikov, kot jih poznamo danes. To, kar mi enostavno napišemo z besedo PRINT«, je takrat zahtevalo celo stran popisano z ničlami in enojkami, da je računalnik razumel, kaj hočemo.

Sedaj pa dovolj o starih zaprašenih kompjuterjih, ki stojijo v muzejih, in vrnimo se k našemu Spectrumu! Pogosto potrebujemo v naših programih, da nam računalnik postavi besede v abecedni vrstni red, ali številke uredi po velikosti. Tale program bo naredil prav tole. Tri različne številke bo uredil tako, da bo najprej pokazal najmanjšo, kot zadnjo pa največjo. Program lahko spremenite tako, da bo isto opravil z besedami in tudi z več kot tremi podatki.

```
10 REM *** UREDI STEVILKE ***
20 INPUT "PRVA STEVILKA ";A
30 INPUT "DRUGA STEVILKA ";B
40 INPUT "TRETJA STEVILKA ";C
50 D = A
60 IF B < D THEN D = B
70 IF C < D THEN D = C
80 PRINT D
90 F = A
100 IF B > F THEN F = B
110 IF C > F THEN F = C
120 IF A > D AND A < F THEN E = A
130 IF B > D AND B < F THEN E = B
140 IF C > D AND C < F THEN E = C
150 PRINT E
160 PRINT F
```

Program najprej poišče najmanjše število (D), nato pa največje (F), da bi ugotovil, katero je med njima, primerja vsako izmed treh števil najprej z največjim, nato pa še z najmanjšim. V vrstah od 50 do 70 poišče najmanjše število. Od 90 do 110 najde program največje število, od 120 do 140 pa vmesno število. Ta način deluje seveda samo s tremi števili, če ga hočemo uporabiti za več podatkov, pa postane zelo dolg in zapleten. Za nalogo poskusite si izmisli program, ki bo uredil pet števil, vendar naj to naredi na enostavnejši način.

Vaše programe pošljite na naslov uredništva. Najboljše bomo objavili, če le ne bodo predolgi. Želim vam, da bi z vašim računalnikom sestavili zanimive in koristne programe.

Berta Golob

ČIKO

Čika si lahko jezil po mili volji. Kot da ni domski, kot da se ga nič ne tiče. »Jaz sem pa Tržičan,« se je tolkel po prsih in se smejal. Nekoč je zemljepiscu obljudil, da ga bo ubil, a tudi takrat ni mislil resno. Vem, da je bil zraven, kadar so se njegove gume nabralje žebljev, samo zraven je bil tudi takrat, ko je bilo treba pločevinasto hišico privzdigniti in ji montirati rezervno kolo.

»Oh, presneto, tovariš, ali so vam ga spet prebodli?«

»Čiko, stavim, da si ga ti. Dobil te bom in takrat bova orala.«

»Kje pa, tovariš, jaz sem Tržičan, horuk!«

Bil je edini učenec, ki je imel rad inšpektorje. Pred njimi je podesetnil svoj ponos in enostavno vse znał. Drugače se je rad izvijal s kavalirstvom. »Vprašajte Cilko,« ker je pred č, »da bi jaz do jutri še ponovil.« Tako se je motal iz zanke, kadar v redu ni bilo inšpektorja. Če pa so nekje zadaj prežala temna očala, je kar naprej vpil: Čiko ve. Čiko ve. Tako je enkrat po inšpektorjevi zaslugi dobil petico. Prvič in zadnjič okroglo, debelo, nasmejano petico. Naslednju uro pa spet ubogo dve.

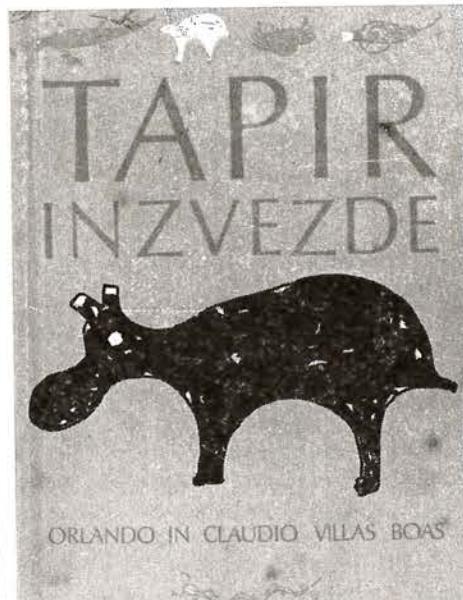
»Veste kaj,« mi je rekел, »pojdite vi že kam drugam in naj pride tisti tovariš, ki mi je dal pet. Jaz vam sploh nisem všeč. Vedno mi daste samo dvojko.«

V matičnem listu je o Čiku pisalo vsemogoče. Vedno sem mu zavidala, da je Tržičan in da je neukrotljiv.

Marij Čuk

Napeta prioved o indijanskih plemenih

V takih letih, v kakršnih ste sedaj vi, zelo privlačijo najrazličnejše pustolovščine in dogodivščine. A tudi starejši se kar ne morejo izogniti takim sanjarjenjem, saj jih spominjajo na mladost. Misel gre velikokrat na divij Zahod, med Indijance, ki so bojevali svoje boje proti belokožcem, ko so jih ti preganjali iz stoletne domovine in njihove zemlje.

šolarji pišejo

BOŽIČNICA

Božično smo priredili zadnji dan pred začetkom božičnih počitnic, 20. decembra. Letos smo nastopili v šempoljski cerkvi. Prvi so nastopili učenci četrtega in petega razreda. Prikazali so lep prizorček o Jezusu, Mariji, Jožefu in pastircih. Nato so pred oltar prišli učenci prvega, drugega in trejtega razreda. Najprej so recitirali učenci prvega razreda, nato pa ostali. Vsi skupaj smo zapeli več božičnih pesmi ob spremljavi kitare, ki jo je igrala učiteljica Olga. Za recitacije so nas pripravile naše učiteljice, božične pesmi pa nas je naučila učiteljica verouka Danjela.

V cerkvi se je ob tej priložnosti zbralno mnogo ljudi. Meni je bila najbolj všeč pesem: »Ko bi ljudje ljubili se« in upam, da je to resnica.

Irena Šemec
3. r. COŠ »S. Gruden«
ŠEMPOLAJ

»BESEDA IN KNJIGA«

Med božičnimi počitnicami smo si na Pomorski postaji ogledali razstavo o protestantizmu z naslovom »Beseda in knjiga.« Še posebno zanimiva je bila razstava zato, ker nas je spremljal profesor Pirjevec. Naš gost nam je obrazložil, zakaj je nastal protestantizem. Seznanil nas je z življenjem in delom Primoža Trubarja in drugih protestant-

skih piscev. Razstavljena je bila Dalmatinova Biblia in druge slovenske protestantske knjige. Profesor Pirjevec nas je še posebno opozoril na dejstvo, da so v času protestantizma pestili slovenski narod še turški vpadi in tlačanstvo s kmečkimi upori.

Razstava je bila zelo bogata na slikah, pisanim materialu in dvojezičnih podnapisih. Ob tej priliki je izšla tudi dvojezična brošura »Beseda in knjiga.«

Učenci
4. in 5. r. OŠ »Bazoviški junaki«
ROJAN

MAMA

Mama moja lepa si,
sončeve sije vate!
Svetlorave imaš oči,
obraz se ti svetli.
Krilo imaš rožnato,
lepo in barvano.
Lepe lase imaš,
ljubiš vsak obraz.
Zlato imaš srce,
ljubiš vse otroke,
kakor oni te.

Tjaša Petaros
4. r. OŠ BORŠT

BELE SNEŽINKE
Sončeve več ne zari,
ptičke več ne pojo,
le bele snežinke
v mrzlem zraku se lovijo.
Bele snežinke, zvezdice bele,
beli metuljčki
padajo na tla.
Otroci se zabavajo
s sanmi in smučmi,
veselimo se,
kaj nam bodo skrbi.

Jana Kosmač
4. r. OŠ BORŠT

guje pred prekupcevalci z zemljo, senatrorji, iskalci diamantov, lovci na kože in nabiralci kavčuka, ki so sledili njihovim novo izkrčenim potem.

Trije bratje, ki so se izdajali za neuake pustolovce in so se iskajale dogodivščin, pridružili nacionalni vojaški odpravi, so začutili odgovornost za obstanek več kot ducat znanih in še neznanih plemen na območju, večjem od marsikatere manjše brazilske države. Da šinguška plemena še vedno živijo in se celo razvijajo, je v veliki meri zasluga izjemne predanosti, znanja, spremnosti in psihične moći teh treh bratov.

O vsem tem in o indijanskih običajih govorji knjiga, ki vam jo dajem v presojo.

NOVOLETNE ŽELJE

Svojim najdražjim: mami, očku, sestri, babicama, vsem tetam in stricem, učiteljici ter vsem, ki jih poznam, želim veliko združevanje v novem letu.

Želim si, da bi bil mir na svetu in da bi vladala ljubezen. Le tako bomo srečni in zadovoljni, le tako si bomo brez skrbi voščili vse najboljše.

Pri nas doma imamo lepo navado. Ko manjka nekaj minut do polnoči, do novega leta, vzame očka steklenico penečega vina, jo odmaši in nazdravimo. Mama razreže najboljši kruh, in to je znak, da smo stopili v novo leto. Prisrčno si voščimo, se smejemo, gledamo televizijo, jemo, pijemo, igramo tombolo in kar prehitro pride čas za spanje. Na prvi dan novega leta gremo na obisk k sorodnikom in znancem in jim voščimo veselo, srečno in zdravo novo leto.

Želim si, da bi bilo še nešteto let tako, da bi vsi ljudje v miru in sreči praznovali ne le prvi dan novega leta, pač pa vse dni, meseci in leta.

Martina Bevilacqua
5. r. OŠ »O. Župančič«
UL. BROLO - GORICA

Prva moja želja je, da bi vsi ljudje na svetu preživelji novo leto v prazničnem miru in veselju.

Druga moja želja je, da bi ljudje tretjega sveta imeli dovolj hrane, posebno še otroci in starčki.

Franci Lakovič

POTEP

Črno — beli mucek Muri
davi že ob zgodnji uri
dvignil je kot sabljo rep,
se odpravil na potep.

Pot njegova ga peljala
je do bližnjega vogala,
tam popadel ga je strah,
stekel je nazaj na mah.

Mleko moral bo še piti,
zrasti malo, se zrediti,
potlej spet bo dvignil rep,
se odpravil na potep...

Tretja moja želja pa je, da bi evropski in ameriški otroci ne bili tako potrošniški in razvajeni.

Elena Perla
5. r. OŠ »O. Župančič«
UL. BROLO - GORICA

NOVO LETO

Za novo leto bomo šli obiskat leto Meto.
Darovali ji bomo potico,
ona pa nam bo ponudila sladko medico.
Nato bomo šli obiskat strica, ki nam bo natočil sladkega brica.
Potem nam bo ponudil malo salame, malo pršuta in na mizo bo prišla tudi skuta.
Tako bomo staro leto pokopali in v novo leto zaorali.

Saša Primožič
5. r. OŠ »O. Župančič«
UL. BROLO - GORICA

BOŽIČ

Vsi si želimo,
da za božič kaj dobimo.
In ko pride dedek Mraz,
vsi veseli gremo spati.
Mama speče potico,
očka pa slaščico.
Nato odpremo peneče vino in vsi skupaj ga popijemo.

Mattia Marassi
5. r. OŠ »O. Župančič«
UL. BROLO - GORICA

Ilustr.: Borut Pečar

MOJE KOLO

Ko sem bil star 7 let, mi je očka za rojstni dan kupil kolo. Bil sem zelo vesel. Bilo je novo in lepo rdeče. Spredaj in zadaj ima luč. Ima črn sedež. Imam ga že šest let in sedaj je razbito. Preleplil ga bom s črnim leplilnim trakom.

Moje kolo je dirkalno in nima prtljažnika. Ima zvonec, in kadar se peljem po cesti, rad zvonim. Kolo mora imeti dobre zavore, da se lahko pravočasno ustavim. Voziti moram previdno in paziti na druga vozila in na pešce.

Ker je kolo staro, se vsak dan izprazni zračnica, zato jo vedno dobro napolním. S kolesom se najraje vozim popoldne, tudi kadar je grdo vreme. Poleti sem se peljal tudi do Gročane in v Drago. Za Miklavža si želim novo kolo. Zelo bom vesel, če ga bom dobil.

Diego Kariš
5. r. OŠ PESEK

KMALU BI BIL OB GLAVO

Ko sem se odpravil spati, sem padel po stopnicah. Udaril sem se v brado. Pritekal je kri. Prestrail sem se in zakričal. Poklical sem mamo. Obvezala mi je rano in me potem poslala spati.

Drugo jutro je šel očka zgodaj na delo. Mama mu je telefonirala, naj pride domov. Prišel je in me peljal v bolnico. Tam sem se ulegel na posteljo. Najprej so mi dali injekcijo, potem so mi očistili rano. Naredili so mi tri šive in mi dali na obraz gazo. Potem so mi dali še vato in vse zalepili z belim obližem.

Šel sem domov. Naslednji dan sem šel spet v bolnico, da so mi zamenjali obzezo, nekaj dni kasneje pa so mi odvzeli šive.

Zdaj sem ozdravljen, a moram paziti, da si ne razbijem glave.

Viljam Ražem
4. r. OŠ PESEK

NA IZLETU

Z mamo in prijatelji sem šla na izlet v Vrhniko, Bistro in Ljubljano. Peljali smo se z avtobusom.

Na Vrhniko smo si ogledali Cankarjevo hišo. Vanjo nismo mogli, ker je bila zaprta. Videli smo, da je zelo majhna in revna. Sveda smo šli tudi v slaščičarno in si kupili razne vrste slaščic. Ko smo se najedli, smo nadaljevali pot.

Dospeli smo v Bistro. Tam smo si ogledali muzej. Videla sem orodje iz lesa in železa ter nagačene divje živali. V parku smo si ogledali stare avtomobile. Tam je tudi umetno jezerce, v katerem so plavale divje race. S prijatelji sem šla potem po stezici do zaprtega gradu. Šli smo potem na kosilo v Mičilnik. Jedli smo zelo dobro.

Popoldne smo se odpeljali v živalski vrt v Ljubljano. Videli smo slona, žirafe, želve, medvede, opice, leve, tigre, volke, dinge in mnogo drugih živali.

Pozno popoldne nas je čakal avtobus. Odpeljali smo se v Cankarjev dom v Ljubljano. Tam smo si ogledali belo, rdečo in črno dvorano. Potem smo se odpeljali v Postojno. Tam smo izstopili in šli večerjat. Ob osmih smo bili vsi že spet v avtobusu in se peljali proti domu. Po poti smo ves čas peli in se zabavali.

Na izletu je bilo čudovito, ker sem bila v družbi in sem se zelo zabavala.

Zaira Vidali
4. r. OŠ PESEK

ČE BI ŽIVELA V JAMI

Če bi živila v jami, ne bi imela nobenih udobnosti, kot jih imam. Zjutraj bi vstajala z očetom, ki bi hodil v gozd. Mama bi kurola ogenj in pekla zajca. Za zajtrk bi dobila pečeno zajče meso. Za kosilo bi pojedla zajče meso, ki je ostalo od zajtrka. Po kosilu bi se hodila igrat. Hodila bi na lov. Zvečer pa bi legla na posteljo, postlano s senom.

Adriana Longo
3. r. OŠ PESEK

BOŽIČNI OBIČAJ

»Omi«, bobica, se je rodila v Žabnicah. Božično vigilijo so v njenih časih takole praznavali.

Zvečer so povečerjali kot vsak večer. V pričakovanju božička so hodili otroci z mamo po hiši in molili. Mama je imela v stari ponvi žerjavico in »virh«, kadilo. To opravilo so ponovili tudi za novo leto in za svete tri kralje. Ob tretjem obhodu so na vrata napisali začetnice svetih treh kraljev in letnico. Potem je zazvonilo in vsi skupaj so si šli ogledat drevesce, ki ga je prinesel božiček. Božiček je otrokom prinesel tudi Ježuščka, skromna darilca in piškote. Ko so bili otroci še majhni, so samo starši šli k polnočnici, ker je bilo zunaj dosti snega. Zvečer so jedli potico in pili čaj. Na božični dan so imeli za kosilo pečenko.

Nona Milena se je rodila na Vipavskem. Tamkajšnji božični običaj so bili popolnoma drugačni od trbiških.

Otroci so pripravili drevesce in jaslice na božično vigilijo popoldne. Ježuščka je naredil oče iz lesa. Zvečer so jedli pole-novko s krompirjem in cvrto zeleno. Že ob 22.30 so se odpravil peš k polnočnici. Otroci so hodili s starši, vendar zadaj. Spredaj so hodila dekleta in fantje. Hodili so celo uro da so prišli do cerkve v Rihemberg. Doma jim je božiček prinesel bel mandorlat, mandarine in bonbone. Oče je vsako leto poslal mojo babico k »nunci«, botri. Tam so

bili že bolj bogati. Srečna je bila, ko si je ogledovala njihovo drevesce, ki je bilo bogateje okrašeno. Botra ji je dala slaščic. Za božično kosilo so jedli meso, zjutraj pa so imeli bogat zajtrk.

Ko sta babici pripovedovali svoje spomine, sta bili zelo zadovoljni, da nas otroki ti starci običaj še zanimajo.

Tatjana Dolhar
5. r. OŠ »Bazoviški junaki«
ROJAN

RIŽARNA PRI SV. SOBOTI

Obiskali smo Rižarno pri Sv. Soboti. Ko smo prišli tja, nas je čakal gospod Franc Udovič.

Najprej smo stopili na veliko dvorišče. Tam smo videli prostor, kjer je bila nekoč krematorijska peč. Gospod Udovič je predlagal, da bi šli najprej v kapelo, da bi nam povedal nekaj zgodovine o Rižarni.

Rižarna je bila zgrajena leta 1913, da bi tam luščili riž. Ker je bilo v Italiji že preveč tovarn za luščenje riža, so Rižarno zaprli. Po tridesetih letih, leta 1943, so Nemci spremenili Rižarno v skladišče, kjer so skladali plen, ki so ga poropali po vseh in mestih. Leta 1944 je strokovnjak Erwin Lambert spremenil peč, ki je služila tovarni, v krematorijsko peč za sežiganje ljudi. Aprila leta 1944 so prvič uporabili peč in sežgali sedemdeset ljudi, ki so jih pobrali po zaporih zaradi atentata v kinodvorani na Opčinah. Rižarna je delovala eno leto. Tam je umrlo približno pet tisoč ljudi: Judje, Slovenci, Italijani in Hrvati.

Prvega maja 1945 so Nemci razstrelili peč in dimnik, ker so se bali, da bi zaveznički videli, kakšni so njihovi zločini. Kasneje, ko so delavci ACEGAT izkopavali med ruševinami, so našli pepel zadnjih žrtev. Sedaj je tisti pepel za betonsko ploščo, na kateri je v štirih jezikih napisano »Pepež Žrtev«.

Iz kapele smo šli v prostor, kjer je bilo sedemnajst celic. Te celice so bile zelo majhne. Prostor je zadostoval komaj za dve osebi, vanje pa so stlačili celo šest ali sedem oseb. V celicah sta bila dva pograda, na katerih so se jetniki vrstili v spanju. Vsakdo, ki je prišel v celico, je pustil na stenah znamenje, da bi drugi videli, da je tam preživel, potem pa umrl. Ta znamenja si je prepisal znani strokovnjak Diego De Henriquez.

Videli smo tudi majhne bazenčke, v katerih so verjetno vtkali elektriko in hudo mučili ljudi. Nad temi celicami pa so bile velike sobe. Tistega, ki je prišel v te sobe, so kasneje stlačili na vlake in odpeljali v Nemčijo.

Tedaj smo prišli v muzej, kjer smo si ogledali slike najrazličnejših generalov, nekaterih borcev in zloglasnega nemškega oficirja Globočnika. Pri vsaki sliki smo se ustavili in gospod Udovič nam je razložil, kaj slika predstavlja. Videli smo tudi sliko kija, ki so ga SS-ovci rabili za mučenje ljudi. Ta kij je imel ročaj in železno žico, na kateri je bila svinčena krogla. Med vsemi temi slikami je bilo tudi pismo mladega Slovence Zorka Baučerja, ki je pisal družini, preden je šel v smrt.

Ko smo prišli iz Rižarne, je pihala ostra burja. Zato smo malicali v kapeli, kjer smo si ogledali še nekaj slik. Tam je bil tudi velik zemljevid Italije, na katerem so bili označeni vsi požari, ki so jih Nemci podtaknili. Moram še povedati, da jih je bilo mnogo. Pozabila sem povedati, da je bil tlak, kjer je bila nekoč peč, ves prekrit z jeklenimi ploščami. Videla sem tudi, kje je nekoč stal dimnik krematorijske peči.

Vesela sem obiska Rižarne, ker sedaj vem, koliko so Slovenci in tudi drugi ljudje pretrpeli, da lahko sedaj govorimo slovensko in imamo slovenske šole.

Sara Baldè
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

O obisku v Rižarni pri Sv. Soboti, po drobnem pripovedovanju Franca Udoviča, ogledu celic, kapele in tega, kar še ostaja od nekdanje krematorijske peči in dimnika ter o pretresljivih dokazih okupatorjeve nečloveška krutosti, so svoje vtise opisali še MICHEL GRBEC, PETER CANCIANI, MOJCA KOVAC in LARA POSEGА, učenci 5. razreda OŠ »Oton Župančič« pri SV. IVANU.

Z ogleda v Rižarni so učenci odnesli neizbrisne spomine in globoko spoznanje, kakšno je bilo veliko trpljenje naših ljudi, ki so žrtvovali življenje, da živimo sedaj svobodni in da brez strahu lahko govorimo svoj materin jezik.

IZLET V NARAVO

Bili smo na izletu v Slivnem.

Z učiteljico smo si ogledali jamo. V jami je bilo precej hladno in bil je močan prepih. Jama pelje do reke Timave. Pred leti so v njej živeli netopirji. Pred leti so jo za obiskovalce zaprli, mi pa smo jo našli odprtou. To nas je zelo razveselilo. Jama je zelo lepa.

Potem smo prišli do gradišča, kjer so živelji praljudje. Z gradišča je bil lep razgled in videli smo našo šolo, jaz pa svoj dom. Narava se je odela v lepe jesenske barve.

Daniel Purič
3. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

Branko Rudolf

Ilustr.: Erika Košuta

Zamorček vstajalček

Ivo si je igračo izbral,
to je črn možiček.
Tlači ga, pa spet bo vstal
ravno kot stolpiček.

Takega prav nič ne gane,
če ga vržeš, zmeraj vstane.

Z mize padel je v prepad,
pa se spet pobral je,
spet je stal kot prvikrat,
sladko se smejal je.

Skači, moj zamorček, skači,
nihče naj te ne potlači!

JESENI NA ULICI

Sprehajala sem se po Korzu. Kako žalosten je Korzo jeseni, posebno kadar dežuje. Ceste so blatne, avtomobili vozijo počasneje, ker se zgodaj stemni. Sonce se skriva in zdi se nam, da ne bo več vstalo do prihodnje pomlad.

Listi padajo z dreves. Nekateri so rumene, rjave, rdeče barve, nekateri pa so še zeleni. Pometiči imajo veliko dela. Vsako jutro pometajo ceste polne listja. Ljudje se najraje tiščijo doma pri peči in pred televizijo, ker je zunaj precej mrzlo. Tisti ljudje, ki morajo iz hiše pa se oblečajo v tople obleke. Po cesti hodijo vsi sključeni, ker jih zebe. Izložbe so okrašene z raznimi jesenskimi sadeži, s kostanji, gobami, grozdjem in podobno.

Kmalu bo prišla zima in Korzo bo vesel od snega.

Federica Bello
5. r. OŠ »O. Župančič«
UL. BROLO - GORICA

Z balkona opazujem ulico Crispi. Ob njej se vije drevored. Drevesa niso visoka in niti košata. Zdaj so skoraj gola. Kot cekin zlatorumeno listje odpada. Veter ga odnaša, ljudje ga teptajo, voda pa ga odnaša s seboj v odtočne kanale. Kar ga ostane,

ga pometiči pograbijo in odpeljejo. Gole veje zaspijo in se odpočijejo.

Sanja Ferlan
5. r. OŠ »O. Župančič«
UL. BROLO - GORICA

Po dolgem poletju je prišla k nam prava jesen. V zadnjih dneh se je vreme zelo spremenilo. Začelo je deževati in postalo je zelo hladno.

V nedeljo popoldne sem se s starši sprehabjal po mestu. Vreme je bilo grdo, pihal je veter in vsi smo bili oblečeni v jesenska oblačila.

Ko smo šli mimo parka sem opazil, da so bila drevesa že napol gola. Na tleh je bilo raznobarvno listje. Eni listi so bili rumeni, drugi rjavi, tretji pa še zeleni. Veter se je z njimi poigraval in jih odnašal na razne strani. Niti ptičkov ni bilo več v parku, razen vrabčkov, ki bodo tu ostali vso zimo. Ob parku je stala stojnica in daleč naokrog je lepo dišalo. Tam so pekli kostanj in ljudje so čakali v vrsti, da bi ga kupili. Kostanj smo kupili tudi mi. Teknil nam je, ker je bil vroč. Ko smo pojedli kostanj, smo sedli v avto in se odpeljali k stricu.

Igor Povše
5. r. OŠ »O. Župančič«
UL. BROLO - GORICA

VOŠČILA IN ŽELJE

Dragi urednik g. Lojze Abram.

Zelo rad se vam oglašam in vam voščim za praznike. Poznam vas od tretjega razreda, ko sem prišel na Prosek in sem začel podrobno prebirati vaš Galeb. Ne bom nikoli pozabil, kako sem bil srečen, ko sem doživel objavo svojega prvega spisa v Galebu in kako so bili veseli vsi moji v družini in sorodniki, posebno mama in tata.

Zelo rad rešujem križanke. Tudi zaradi Galebovega šolskega dnevnika sem zelo vesel. Že tretje leto je, odkar ga prejemamo. V dnevnik redno zapisujem dogodke dneva, tudi ob praznikih. Večkrat me kdo vpraša, če sem jaz tisti Erik Cossutta, ki ima objavljene spise v Galebu. Takrat sem zelo ponosen. Erik Cossutta

5. r. OŠ PROSEK

Dragi gospod urednik. Tvojo revijo smo spoznali že v prvem razredu. Takrat smo že znali lepo brati in pisati, zato smo začeli pisati prispevke v Galeb.

Galeb je prav lepa revija in jo imam zelo rada. Ima pesmice, uganke, lepe povesti, zanimivosti in dopise otrok. Ko ga prejemam, ga doma hitro pokazem staršem, ki ga tudi sami radi prebirajo. Nadvse srečna sem, kadar je objavljen kak moj spis.

Ko smo bili v drugem razredu, ste nas prvič obiskali na šoli. Pohvalili ste nas, ker večkrat lepo pišemo. Mi smo vas bili prav veseli. Doma sem takoj povedala matmi. Od takrat mislim na vas, g. Abram, kot na prijatelja.

Voščim vam, da boste za božič in novo leto zdravi, srečni in da boste še mnogo let tako lepo skrbeli za naš Galeb.

Karen Cossutta
5. r. OŠ PROSEK

Dragi gospod urednik. Mi beremo tvojo revijo in sodelujemo v njej že od prvega razreda. Galeb je bila vedno »naša revija«, ker nam je v veliko veselje in nas spodbuja k pisanku.

Lansko leto sem se pred domom igral z žogo. Neki deček me je vprašal, če se lahko igra z menoj. Seveda sem pritrdil. Potem me je vprašal, kako se imenujem, in povedal sem mu. Pozanimal se je tudi, če sem tisti Mitja, ki piše v Galeb. Zelo sem bil vesel, ko sem spoznal, da je prebral moj prispevki...

Mitja Emili
5. r. OŠ PROSEK

Že od prvega razreda smo mi vsi naročeni na Galeb. Prav kmalu smo vsi začeli sodelovati s prispevkami. Reševali smo tudi križanke, a nismo pošiljali rešitev. Ko sem bil v tretjem razredu, sem bil izreban in dobil sem prelepo majico. Bil sem je sre-

čen in sem jo dolgo časa zelo rad nosil. Ko mi je postala majhna, jo je mama dala bratrancu, ki je manjši od mene.

Kadar pišemo spise, z učiteljico izbiramo samo najboljše in najbolj zanimive za objavo v Galebu...

Danjal Gherbassi
5. r. OŠ PROSEK

V tretjem razredu sem dobil nagrado za rešitev uganka. Tistega darila si nisem popolnoma zaslужil, ker nisem bil dovolj marljiv. Obljubil sem, da se bom bolj potrudil, posebno pri branju, toda biti priden je zelo težko...

Matej Cingerla
5. r. OŠ PROSEK

G. Lojze Abram, dobro vas poznamo, ker ste k nam prišli že večkrat.

Kadar objavite kak moj spis, sem zelo vesela. Rada bi se večkrat oglašala, ampak ni lahko napisati kaj lepega. Morala bi se bolj potruditi.

Letošnji Galebov dnevnik je zelo lep. Vanj vsak dan pišemo o tem, kako smo prezivali in kaj doživeljili v prejšnjem dnevu.

Že pred dnevi smo se odločili, da vam voščino za praznike in vam povemo, da nam bo vaš Galeb ostal v lepem spominu na osnovno šolo. Vsi v razredu smo se trudili, da smo se naučili in nekaj napisali, tudi zato, ker smo upali, da bomo doživeljili objavo kakega našega prispevka v Galebu...

Tjaša Bogatec
5. r. OŠ PROSEK

Dragi g. urednik. Ko smo se odločili, da bomo s spisi sodelovali v Galebu, smo se zmenili, da bomo opisovali le to, kar se nam dogaja, in da bomo skušali biti odkriti. Lahko opišemo dogodek, ki se je zgodil že leto prej, ali pa tisti trenutek. Pisali pa smo tudi o tem, če nam je šlo kaj narobe v šoli, ali če smo kaj nakuhali doma.

Galeb beremo v šoli in doma. V šoli ne utegnemo vedno vsega prebrati, ker imamo precej dela z učenjem, zato nam učiteljica svetuje, naj ga beremo doma. V reviji je mnogo zanimivosti. Brali smo sestavki o čebelah in kako se čebele trudijo, da predelajo en sam kilogram medu.

Mi vsi zelo radi sodelujemo, toda če nas ne bi učiteljica spodbujala in nas naučila pisati, ne bi napisali niti enega prispevka.

Moja sestra Tanja je zelo marljiva. Zanj sta šola in učenje najlepše na svetu. Tudi sam želim biti priden, vendar me mora vedno kdo spodbujati in opominjati. V šoli me učiteljica zelo rada pohvali, ampak tudi okregla, če je potrebno. Doma pa najbolj jezim nono Silvo, ki je zelo potrežljiva in jo imam zelo, zelo rad.

Dobil sem številna voščila za božične in noveletne praznike z vsemi najboljšimi željami in vsa so mi bila v veliko veselje in obenem zadoščenje, ki me utruje v prepričanju, da je Galeb vedno zelo priljubljena revija pri vseh slovenskih šolarjih.

Srčno se zahvaljujem vsem za izrečene želje in za prikupne voščilnice. Nekatere sem objavil, vseh pa ne morem, ker bi moral

Tudi vam sem hvaležen, ker se že toliko let tako trudite za naš Galeb. Ko bom odrastel, se bom spominjal, kako se veselim vsakokrat, ko zagledam svoje ime pod kakim svojim objavljenim spisom...

Dejan Černe
5. r. OŠ PROSEK

Dragi gospod Lojze Abram. Komaj dobim nov Galeb, ga hitro prelistam in pregledam, če je objavljen kak moj spis. V Galebu zelo rad rešujem križanke, berem pravljice in povestice in vse ostalo.

Spominjam se vas, ker ste večkrat prisli k nam v razred. Kdaj ste prinesli darilo ali Galeb. Spominjam se tudi, ko ste prinesli sošolcu Mateju knjigo in sošolcu Daniju majico z napisom Galeb.

Zelo vesel sem tudi Galebovega dnevnika. Na prvi strani sem bral, da so nekateri učenci izrazili željo, da bi bil dnevnik lepši in bi imel trše platnice, vi pa ste to željo uresničili. V Galebov dnevnik pišemo vsak dan razne dogodke in doživetja doma in v šoli...

Kristjan Doljak
5. r. OŠ PROSEK

Dragi g. Lojze Abram. Zmenili smo se, da vam z voščili pošljemo tudi našo sliko, in sošolci so določili mene, naj jo narišem. Potrudila sem se in sošolci so se vsi prepoznali.

Ko dobimo nov Galeb, sem zelo vesela in ga hitro prelistam. V srednji šoli ne bomo več skupaj brali Galeba in meni je to

žrtvovati mnogo dragocenega prostora, zato jih bom' omenil. Voščilnice so mi poslali učenci, učiteljstvo in starši OŠ »Ivan Grbec« iz Škednja, učenci in učiteljstvo OŠ »Dрагotin Kette« iz Ul. Sv. Frančiška, učenci in učiteljice OŠ »Primož Trubar« iz Bazovice, učenec OŠ Boršt, Alen Corbatti, učenci iz Rojana, učenci in učiteljica Nada Jerman OŠ »PINKO TOMAŽIČ« v Trebčah, učenci in učiteljstvo OŠ »France Bevk« iz Gorice, šolarji OŠ »Fran S. Finžgar« iz Barkovlj, učenci 5. razreda OŠ na Proseku in mnogi drugi. Še enkrat vsem, prisrčna hvala!

Sedaj pa nekaj besed o žrebanju. Vem, da nestrpočno čakate na nagrade, zato vam sedaj povem, da bo Galebovo nagradno žrebanje sredi marca, tako da boste nagrade dobili še pred velikonočnimi počitnicami.

žal. Nekateri smo se pogovarjali, da bi se naročili nanj tudi prihodnje leto...

Tanja Černe
5. r. OŠ PROSEK

Vsem pridnim učencem petega razreda osnovne šole na Proseku in učiteljici se prisrčno zahvaljujem za prikupne spise in voščila, ki so mi jih izrazili posamezniki na koncu vsakega spisa. V zadoščenje mi je, da tako pozorno prebirate Galeb, da vanj pišete in se redno oglašate. To pomeni tudi priznanje za moje delo in trud in v veselje mi je da je Galeb priljubljen med vami. Posebno se zahvaljujem Tanji Černe, ki se je potrudila in na skupni voščilnici narisala portrete vseh svojih sošolcev. Tudi jaz vam želim vse dobro in, ne samo vam, temveč vsem ostalim šolarjem na vseh slovenskih šolah voščim mnogo zdravja, veselja in predvsem uspehov v šoli.

Vendar pozor! Mnogi še niste odpislali izpolnjene dopisnice. Že novembra sem vam povedal, da dopisnico pošljite čimprej, da ne boste nanjo pozabili. Upam, da je niste kam vtaknili. Tako jo poiščite in jo pošljite na moj naslov, sicer ne boste imeli nobene možnosti za nagrado.

Še poldruži mesec torej in znani bodo srečneži, ki jim je bila sreča mila. Pomislite, kako lepo bo kolesariti v prvih pomladnih dneh na lepem kolesu, ki vam ga bo podaril Galeb.

Pa še nekaj. V kratkem vas bom obiskal na šolah in vam prinesel nagrade, ki ste jih dobili z reševanjem ugank in križank. Tedaj se bom tudi malo pozanimal, kako pridno prebirate Galeb in katere stvari so vam v reviji najbolj všeč. Morda imate kakšne želje. Zelo mi bo ljubo, če mi jih boste povedali. Skušal vam bom ustreći, da boste z revijo še bolj zadovoljni.

UREDNIK

DVE POSETNICI (J.P.)

RASTKO VESLO

Če bi sklepali po njegovem priimku, bi rekli, da se ukvarja z veslanjem. V resnici ga zanima neki drugi šport, Kateri?

LIJA OVSEN

Katera je Lijina domovina?

MAGIČNI KVADRAT

4	2	3	4
2			
3			
4			

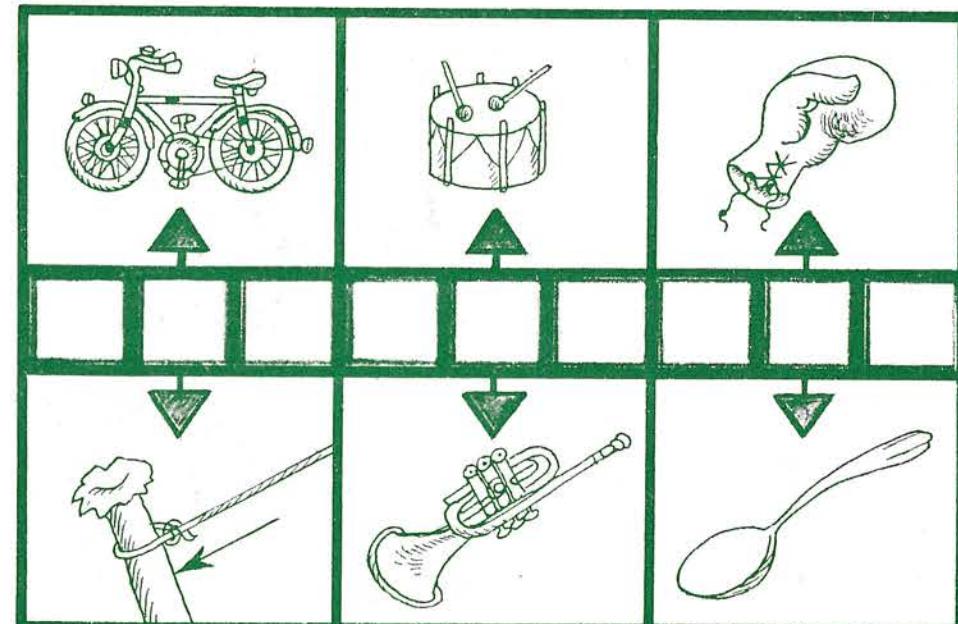
Vodoravno in navpično: 1. sedanj norčavi čas, 2. del obraza, 3. nasprotno od mlad, 4. teža omota ali zavitka.

PРЕМЕШАЈ ČРКЕ (J.P.)

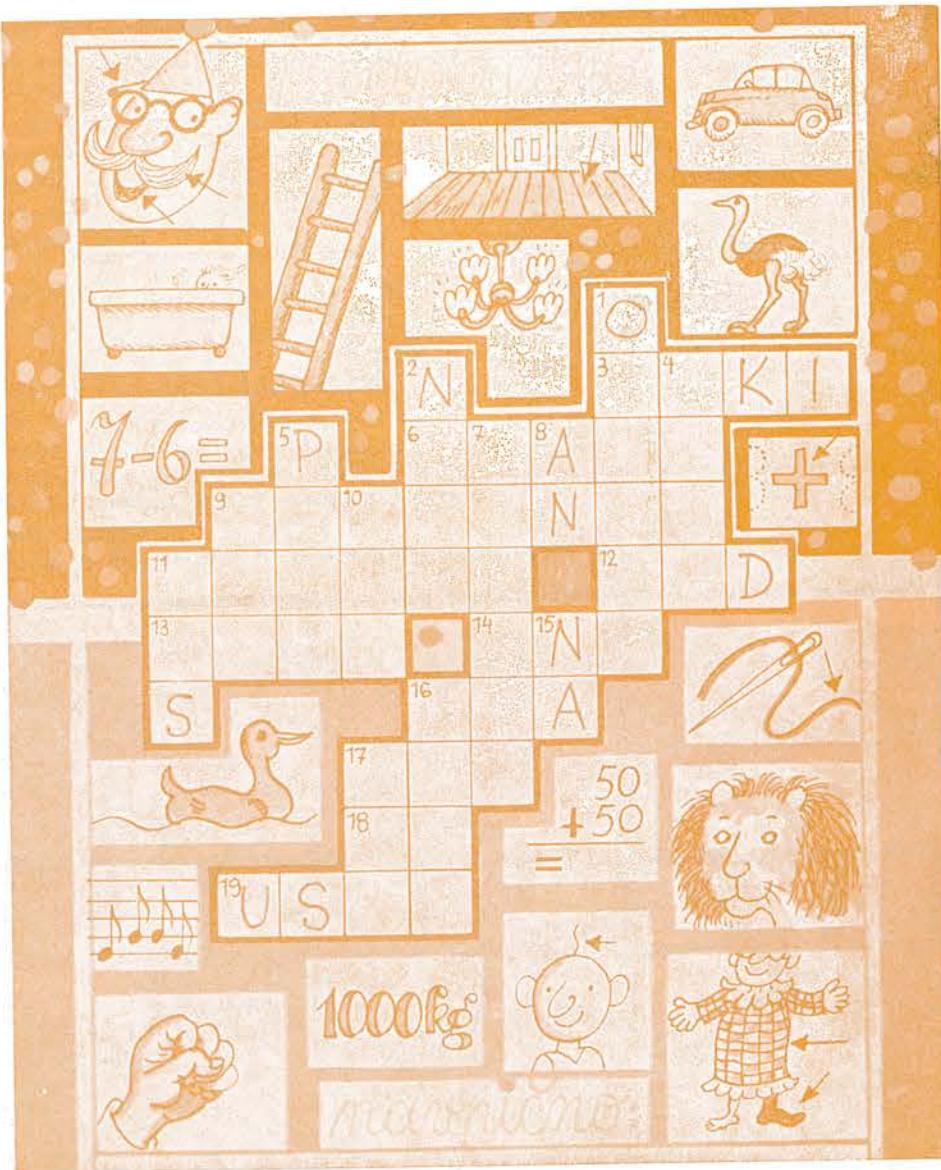
T A M L E ...

... v kotu pa nekaj stoji. Le kaj? To boš hitro ugotovil, če boš premešal vse črke. Gre za predmet, ki je zelo koristen v hiši.

SLIKOVNA UGANKA

Poišči prave besede za vse narisane predmete. Po dve in dve besedi, kot kažejo puščice, imata tri enake črke. Te črke vnesi v prazna polja in jih uredi tako, da boš dobil ime športnega pripomočka iz vrvi.

Besede so prikazane likovno. Vnesi jih v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale. Pomagaj si s črkami, ki so že vpisane.

STRIP

**Kaj pravi mama Branku, ki si želi pustne obleke?
Vpiši pogovor v prazne oblačke.**

**Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram,
Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.**

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

PIRAMIDA - a, al, Ali, Lika, Liska, slikar, kristal.

POSESTNICA - Mesto, v katerem živi Eva, je: SARAJEVO.

MAGIČNI KVADRAT - Vodoravno in navpično: 1. šport, 2. pomor, 3. omaka, 4. rokav, 5. trava.

SKRIVALNICA - Imena so: Minka, Ivo, Lado, Edo, Nina, Anica. Zadnje ime je: Milena.

PREMIKALNICA - Štiri moška imena so: Aleš, Lado, Emil, Nace.

SLIKOVNA KRIŽANKA - Vodoravno: 2. žoga, 3. lev, 4. kolo, 6. koledar, 10. dedek Mraz, 14. oko, 15. dno, 16. goba, 17. ura, 18. veja, 20. čoln, 22. kol, 23. pas. Navpično: 1. novoletna jelka, 2. želod, 3. lok, 5. rak, 8. dež, 11. rog, 13. zob, 15. drevo, 21. nos.

REŠITVE SO POSLALI: Valter Vodopivec, 1.a r. SŠ »F. Levstik« - PROSEK. Poljanka Dolhar, Katja Omari, Marjana Debeljuh, Mauro Nadlišek, Marko Verri, Elena Žniderič, Saška Ažman, Deborah Prašel, Paolo Bembi, Paola Gragori, Igor Gvardijančič, Tatjana Dolhar, Igor Giacomini, Tatjana Siviz, Dimitrij Pisani, Federika Frassinelli, 2., 4. in 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN. Adriana Longo, Zaira Vidali, Viljam Ražem, Diego Kariš, 3., 4. in 5. r. OŠ PESEK. Tjaša Gruden, 2. r. OŠ »J. Ribičič« - SV. JAKOB. Roberta Cominotto, Alessandra Fontanot, Mirna Viola, Roberto Corda, Roberto Ellero, Valentina Mercandel, Alessandro Bossi, Tom Vigni, Moreno Stanchi, Sandra Grisancich, Federika Crevatin, Irene Lovrečič, Claudio Stacul, Katerina Spangaro, Dimitrij Novak, Saša Zuppin, Marco Cossi, Dominik Stakul, 4. in 5. r. COŠ - MILJE. Mateja Fachin, Dejan Rizzo, Maja Vecchiet, Nikolaj Visentin, Devan De Paolis, Katja Zanella, 5. r. OŠ »D. Kette« - SV. FRANČIŠEK. Pavel Križman, 4. r. OŠ - PROSEK. Lorena Košuta, 1. r. SŠ »F. Levstik« - KRIŽ. Walter Bembič, 3. r. COŠ »M. Samsa« - DOMJO. Marina Petaros, 5. r. OŠ »P. Trubar« - BAZOVICA. Mojca Carli, Manuela Carli, Sebastjan Lokatos, Mauro Crispini, Peter Carli, Diego Ivančič, Sabina Čuk, 5. r. OŠ »P. Tomažič« - TREBČE.

NAGRADA DOBIJO: Marina Petaros, 5. r. OŠ »P. Trubar« - BAZOVICA. Dimitrij Novak, 5. r. COŠ - MILJE. Lorena Košuta, 1. r. SŠ »F. Levstok« - KRIŽ. Mauro Crispini, 5. r. OŠ »P. Tomažič« - TREBČE. Paola Gregori, 4. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN.

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: **Založništvo tržaškega tiska, Trst** — Glavni in odgovorni urednik: **Lojze Abram** — Uredništvo: **Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534** — Uprava in ekspedit: **Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 764832, 723360** — Tiska: **Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151** — Posamezna številka: 1.500 lir, dvojna: 2.000 lir, naročnina: 10.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod štev. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

